

Sygnatura akt II K 421/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16-06-2016 r.

Sąd Rejonowy w Wolsztynie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Jankowiak

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Rybarczyk

Przy udziale Prokuratora Jakuba Jąder

po rozpoznaniu w dniu 28-10-2015r., 30-11-2015r., 01-02-2016r., 14-03-2016r., 13-06-2016 r. w W.

sprawy

T. G., syna A. i T. z domu B.,

urodzonego (...) w S.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 07 grudnia 2007 roku do 04 lutego 2014 roku w nieustalonym miejscu, w celu użycia za autentyczny przerobił dokument w postaci dowodu rejestracyjnego seria (...) od pojazdu marki B. (...) o nr rejestracyjnym (...), wydanego przez Starostę (...) w ten sposób, że w miejscu „adnotacje urzędowe” wkleił fragment innego dowodu rejestracyjnego, zasłaniając w ten sposób informacje dotyczące współwłaściciela pojazdu, a następnie tak podrobiony dokument jako autentyczny przedłożył w firmie (...) S.C. P. S., A. K., Ł. P. celem uzyskania pożyczki w kwocie 5.000,00 złotych,

- tj. o czyn z art. 270 § 1 kk

II. w okresie od 07 grudnia 2007 roku do 04 lutego 2014 roku w nieustalonym miejscu, w celu użycia za autentyczny, przerobił dokument w postaci karty pojazdu seria (...) od pojazdu marki B. (...) o nr rejestracyjnym (...), wydaną przez Starostę (...) w ten sposób, że z dokumentu tego usunął kartę ze stronami oznaczonymi numerami 9 i 10, na których widniały adnotacje dotyczące współwłaściciela pojazdu, a następnie tak podrobiony dokument jako autentyczny przedłożył w firmie (...) S.C. P. S., A. K., Ł. P. celem uzyskania pożyczki w kwocie 5.000,00 złotych,

- tj. o czyn z art. 270 § 1 kk

III. w dniu 04 lutego 2014 roku w W., woj. (...) przywłaszczył sobie cudzą rzecz ruchomą w postaci pojazdu marki B. (...) o nr rejestracyjnym (...), nr VIN (...) o szacunkowej wartości 7.500,00 zł na szkodę (...) Bank S.A. z siedzibą w K.,

- tj. o czyn z art. 284 § 1 kk

1. oskarżonego **T. G.** uznaje za winnego tego, że w dniu 04-02-2014 r. w W., pow. (...), woj. (...), użył jako autentyczne uprzednio przerobione dokumenty:

- w postaci dowodu rejestracyjnego seria (...) od pojazdu marki B. (...) o nr rejestracyjnym (...), wydanego przez Starostę (...) przerobionego w ten sposób, że w miejsce „adnotacje urzędowe” wklejono fragment innego dowodu rejestracyjnego zasłaniając w ten sposób informacje dotyczące współwłaściciela pojazdu,

- w postaci karty pojazdu seria (...) od pojazdu marki B. (...) o nr rejestracyjnym (...), wydanej przez Starostę (...) przerobionej w ten sposób, że z dokumentu tego usunięto kartę ze stronami oznaczonymi numerami 9 i 10, na których widniały adnotacje dotyczące współwłaściciela pojazdu,

a następnie tak podrobione dokumenty jako autentyczne przedłożył w firmie (...) S.C. P. S., A. K., Ł. P. celem uzyskania pożyczki w kwocie 5.000,00 złotych, to jest o czyn określony w art. 270 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270§1 k.k. skazuje go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

2. oskarżonego **T. G.** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku to jest przestępstwa z art. 284§1 k.k. i za to na podstawie art. 284§1 k.k. skazuje go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

3. na podstawie art.85 k.k. i art. 86§1 k.k. łączy orzeczone w punkcie 1 i 2 kary pozbawienia wolności i orzeka wobec oskarżonego **T. G.** łączną karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 44§2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych pod pozycją 1 i 2 na karcie 94 akt II K 421/15 Sądu Rejonowego w Wolsztynie;

5. na podstawie art. 230§1 k.k. orzeka zwrot na rzecz (...) Bank S.A. z siedzibą w K. dowodu rzeczowego w postaci samochodu marki B. (...), nr rej. (...) opisanego w wykazie dowodów rzeczowych pod pozycją 1 na karcie 108 akt II K 421/15 Sądu Rejonowego w Wolsztynie;

6. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., nr 49 poz. 223 ze zm.) zasada od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 70 zł i wymierza opłatę w wysokości 120 zł.

SSR Grzegorz Jankowiak

UZASADNIENIE

W dniu 06 listopada 2007 roku T. G. zawarł z (...) Bank S.A z siedzibą w K. umowę kredytu nr (...) na sfinansowanie zakupu pojazdu marki B. (...) oraz umowę przewłaszczenia na zabezpieczenie nr (...), na mocy której (...) Bank S.A. stał się współwłaścicielem wyżej wymienionego samochodu. Ponadto T. G., podpisując umowę przewłaszczenia, wyraził zgodę na oznaczenie przewłaszczonego pojazdu poprzez dokonanie rejestracji pojazdu jako własności (...) Bank S.A., a nadto na utrzymanie tego oznaczenia, aż do całkowitej spłaty wszystkich należności z tytułu zaciągniętego kredytu. W związku z tym, w dowodzie rejestracyjnym samochodu B. (...) o nr. rej. (...) zamieszczono adnotację o współwłaścicielu, którym był (...) Bank S.A. z siedzibą w K..

W dniu 01 kwietnia 2009 roku (...) Bank S.A. Oddział w J. wypowiedział umowę kredytu z dnia 06 listopada 2007 roku nr (...) z uwagi na powstanie zaległości w spłacie kredytu. W konsekwencji, na podstawie umowy przewłaszczenia, przedmiotowy pojazd stał się własnością (...) Bank S.A. z siedzibą w K.. Pismem z dnia 28 lipca 2009 r. (...) Bank S. A. wezwał T. G. do wydania bankowi przedmiotowego samochodu, mimo powyższego wezwania, T. G. samochodu nie wydał, przez co miał go w dalszym ciągu w posiadaniu.

Niecałe pięć lat później, tj. w dniu 04 lutego 2014 r. T. G. przyszedł do Lombardu „66” znajdującego się przy ul. 5 stycznia w W. w celu uzyskania pożyczki, proponując pracownikowi lombardu - W. W., oddanie pod zastaw samochodu marki B. (...) o nr rejestracyjnym (...). Po oględzinach niniejszego samochodu pracownik oświadczył, że może udzielić T. G. pożyczki w wysokości 5 000 zł. Wtenczas T. G. przedłożył na prośbę pracownika dokumenty dotyczące wyżej wymienionego pojazdu w postaci: potwierdzenia ubezpieczenia OC, karty pojazdu seria (...) z brakującymi stronami 9 i 10, które zawierały adnotację dot. (...) Bank S.A. oraz dowodu rejestracyjnego seria (...), w którym adnotacje o współwłaścicielu (...) Bank S.A. były przysłonięte naklejonym drukiem z innego dowodu rejestracyjnego. Ponadto T. G. zapewnił W. W. o tym, że przedmiotowy pojazd jest wyłącznie jego własnością. W trakcie sprawdzania

wiarygodności dokumentów podejrzenie u W. W. wzbudził jedynie dowód rejestracyjny ze względu na poklejoną przezroczystą taśmą klejącą środkową część. Owe sklejenie dowodu rejestracyjnego T. G. usprawiedliwił tym, że został on pocięty nożyczkami przez jego córkę. Pracownik lombardu, dając wiarę twierdzeniu T. G., przystąpił do podpisania z nim umowy o udzielenie pożyczki.

W wyniku niespłacenia przez T. G. pożyczki, tytuł własności samochodu B. (...) przeszedł, zgodnie z umową, na firmę (...) S.C., która wystawiła wyżej wymieniony samochód na sprzedaż.

W lipcu 2014 roku pojazd ten został kupiony w komisie samochodowym w K. przez G. G.. Po czym w dniu 19 marca 2015 r. G. G. udał się do Wydziału Komunikacji i (...) w W. w celu jego zarejestrowania, gdzie przedstawił m.in. dowód rejestracyjny pojazdu B. (...), kartę pojazdu, fakturę, oświadczenie właściciela firmy (...) o przejęciu na własność samochodu, umowę udzielenia przez LOMBARD 66 pożyczki T. G. oraz umowę przewłaszczenia. Wtedy poinformowano G. G., że w przedstawionym przez niego dowodzie rejestracyjnym brak jest adnotacji o współwłaścicielu, a według uzyskanych informacji samochód jest własnością (...) Bank S.A. W związku z tym, następnego dnia, tj. 20 marca 2015 r., G. G. udał się do Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w W. by uzyskać zaświadczenie o widniejącym współwłaścicielu pojazdu B. (...) o nr rej. (...). Po czym okazał dowód rejestracyjny inspektor K. M., która sprawdziła w systemie, że właścicielem wyżej wymienionego samochodu jest (...) Bank S.A. oraz zauważyła, że w karcie pojazdu brakuje strony nr 9-10, a w dowodzie osobistym zamiast adnotacji o współwłaścicielu widnieje wklejony druk z innego dowodu rejestracyjnego. W związku z podejrzeniem, że dowód rejestracyjny został przerobiony, K. M. poinformowała o tym funkcjonariuszy Policji, którzy wykonali czynności procesowe, w tym zatrzymali wydane dobrowolnie przez G. G. dokumenty do pojazdu B. (...) oraz inne dokumenty związane z zakupem niniejszego pojazdu.

Oskarżony T. G., syn A. i T. zd. B., ma 37 lat. Zdobył wykształcenie średnie. Jest wyuczony w zawodzie mechanika pojazdów i kierowcy. Jest żonaty i ma dwie córki w wieku 11 lat i 1 roku. Uzyskuje miesięczny dochód w wysokości ok. 1500 euro.

Oskarżony był wcześniej skazany wyrokami:

-A. F. (O.) w Niemczech z dnia 21 października 2009 r. o sygn. akt 233 Js 28846/09 4. 3 Cs 531/09 DE-PL (...) za współudział w nielegalnym zmniejszeniu kwoty podatku na karę grzywny w wysokości 120 stawek po 10,00 euro

- Sądu Rejonowego w Świebodzinie Zamiejscowego VI Wydziału Karnego w S. z dnia 22 kwietnia 2013 r. o sygn. akt VI K 355/12 za przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. oraz usiłowanie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na 1 roku pozbawienia wolności w zawieszeniu na 4 lata oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek po 20 złotych każda.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- notatki urzędowej (k. 1 akt)
- protokołu zatrzymania rzeczy (k. 2-4 akt)
- zatrzymanych dokumentów do pojazdu i dokumentów związanych z zakupem pojazdu (k. 5 akt)
- pisma Starostwa Powiatowego w W. (k. 26 akt)
- poświadczonej za zgodność z oryginałem kserokopii pisma (...) Bank S.A. (k. 29 akt.)
- poświadczonej za zgodność z oryginałem kserokopii umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie (k. 52 -53 akt)
- kserokopii wypowiedzenia umowy kredytu nr (...) wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru (k. 32-33 akt)

- poświadczonej za zgodność z oryginałem kserokopii kart informacyjnych pojazdu (k. 34-35, 43-44 akt)
- poświadczonej za zgodność z oryginałem kserokopii decyzji Starosty (...) (k. 36 i 45 akt)
- poświadczonej za zgodność z oryginałem kserokopii dowodu rejestracyjnego (k. 37-38 akt)
- poświadczonej za zgodność z oryginałem kserokopii wniosku o rejestrację (k. 46 akt)
- protokołu oględzin (k. 70-71v akt)
- materiału pogładowego oględzin dowodu rejestracyjnego i karty pojazdu (k. 72-75 akt)
- umowy kredytu nr (...) (k. 79 akt)
- kserokopii pisma (...) Bank S.A. z dnia 28.07.2009 r. (k. 79 akt)
- częściowych wyjaśnień oskarżonego (k. 82-83, 124-125, 145-146 akt)
- odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Świebodzinie Zamiejscowego VI Wydziału Karnego w S. z dnia 22 kwietnia 2013 r. sygn. akt VI K 355/12 (k. 89- 89v akt)
- zeznań świadka W. W. (k. 146-147 akt)
- zeznań świadka K. M. (k. 147-148 akt, k. 14-16 akt zbiór C)
- zeznań świadka R. P. (k. 148-149 akt)
- informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego (k. 169-169v akt)
- zeznań świadka D. G. (k. 12-13 akt zbiór C)
- zeznań świadka P. F. (k. 26-30 akt zbiór C)

Sąd zważył, co następuje:

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony T. G. złożył wyjaśnienia, których treść została mu odczytana na rozprawie na podstawie art. 389 § 1 k.p.k. Wyjaśnienia te zostały przez oskarżonego podtrzymane, a następnie uzupełnione w toku postępowania jurysdykcyjnego. Podkreślenia wymaga fakt, że zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i przed sądem, T. G. przyznał się wyłącznie do przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej w postaci pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...) na szkodę (...) Bank S.A z siedzibą w K.. Natomiast przez całe postępowanie nie przyznawał się do popełnienia pozostałych zarzucanych mu czynów przerobienia dokumentów do wyżej wymienionego pojazdu w postaci dowodu rejestracyjnego seria (...) oraz karty pojazdu seria (...) w celu użycia ich za autentyczny, które następnie przedłożył w firmie (...) S.C.

Zdaniem Sądu, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, przyznanie się oskarżonego do przywłaszczenia przedmiotowego samochodu nie nasuwa żadnych wątpliwości. Natomiast dużo wątpliwości nasuwają wyjaśnienia oskarżonego odnoszące się do dwóch pozostałych zarzucanych mu czynów. Bowiem w postępowaniu przygotowawczym oskarżony T. G. tłumaczył, że zarówno dowód rejestracyjny, jak i kartę pojazdu, przerobił A. K. (2) w celu ewentualnego zbycia samochodu, gdyby oskarżony nie spłacił długu zaciągniętego u niego. Dalej oskarżony wyjaśniał, że o fakcie przerobienia dokumentów dowiedział się od samego A. K. (2) kilka tygodni przed złożeniem wyjaśnień, a on sam tego przerobienia nie zauważył ze względu na przypięty w tym miejscu odcinek ubezpieczenia OC. Ponadto wyjaśniał, że sklejenie dowodu rejestracyjnego taśmą klejącą jest wynikiem pocięcia go przez jego starszą córkę. Po czym w toku toczącego się postępowania jurysdykcyjnego, T. G. oświadczył, że przedmiotowy samochód wraz z dowodem rejestracyjnym został użyczony nie A. K. (2), a W. K., który posługiwał się danymi

personalnymi A. K. (2), o czym dowiedział się od znajomych W. K.. Zdaniem Sądu wyjaśnienia te nie są ze sobą ani spójne, ani logiczne, bowiem w świetle doświadczenia życiowego wydaje się mało prawdopodobne, by T. G. nie znał prawdziwych danych personalnych osoby, u której zaciąga dług, a ponadto pożyczka auto wraz z dowodem rejestracyjnym i kartą pojazdu. Co więcej, dziwne wydaje się zachowanie oskarżonego, który dowiadując się o fakcie podrobienia dokumentu przez A. K. (2), nie zgłasza tego funkcjonariuszom Policji, a mówi o tym dopiero kilka tygodni od rzekomej rozmowy z A. K. (2), w dodatku po przedstawieniu mu zarzutów. Jednakże trzeba mieć jednak na względzie, że zebrany w niniejszym postępowaniu materiał dowodowy nie pozwala przyjąć, by to właśnie oskarżony przerobił dokumenty w postaci dowodu rejestracyjnego oraz karty pojazdu w celu użycia ich za autentyczny. Samo posługiwanie się przerobionym dokumentem nie jest wystarczającym dowodem do uznania, że to właśnie oskarżony dokonał zmian w dokumentach którymi następnie się posłużył. Biorąc pod uwagę zasady logiki oraz doświadczenia życiowego, wyjaśnienia oskarżonego, nie jednak są wiarygodne w zakresie jego braku świadomości co do wiedzy o uprzednim przerobieniu karty pojazdu i dowodu rejestracyjnego. Oskarżony, przychodząc do punktu firmy (...) S.C. miał świadomość, że nie jest właścicielem samochodu, a także że nie uzyskałby kredytu, gdyby pracownik wyżej wymienionej firmy zauważyłby adnotację o prawach (...) Banku S. A. do samochodu jako jego współwłaściciela. Co więcej, oskarżony zapewniał zarówno pracownika Lombardu 66 oraz dyrektora tej firmy o tym, że jest jedynym właścicielem samochodu, co znajduje odzwierciedlenie w zeznaniach świadków W. W. oraz R. P.. W dodatku o świadomości posiadania przez oskarżonego T. G., świadczy wypowiedziane przez oskarżonego sformułowanie: „[...] pracownicy lombardu mieli do mnie zaufanie. Ja sądziłem, że nie będą sprawdzać dokumentów, bo zawsze odbierałem swoje rzeczy [...]”. Zdaniem Sądu, oskarżony nie kłamałby o tym, że jest jedynym właścicielem pojazdu, gdyby pracownik mógł z łatwością zobaczyć adnotacje w dowodzie rejestracyjnym i karcie pojazdu o prawach banku do przedmiotowej ruchomości. Ponadto oskarżony w swoich zeznaniach nie jest konsekwentny co do tego, że dowód rejestracyjny pocięło mu dziecko, bowiem o ile w toku postępowania przygotowawczego utrzymywał taką wersję, o tyle podczas rozprawy przyznał, że „[...] w tej chwili już nie wiem czy ten dowód rejestracyjny, który jest przedmiotem postępowania został pocięty czy też inny”.

W niniejszej sprawie zeznania złożyli także świadkowie W. W. oraz R. P.. Sąd nie znalazł podstaw do stwierdzenia, by osoby te świadczyły nieprawdę. Świadkowie Ci podczas rozprawy głównej składali zeznania w sposób konsekwentny, spójny i logiczny, a złożone przez nich zeznania nie zawierają wewnętrznych sprzeczności. Ponadto obaj świadkowie zeznali podobnie w kwestii zapewnień oskarżonego, co do tego, że jest jedynym właścicielem samochodu, co w trakcie składania wyjaśnień przyznał sam oskarżony. W trakcie składania zeznań obaj świadkowie wspominali także o poklejonym dowodzie rejestracyjnym, który wywołał u nich pewne wątpliwości, co do jego autentyczności.

Sąd uznał za prawdziwe również zeznania świadka K. M., bowiem świadek jest inspektorem w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w W., w związku z tym posiada odpowiednią wiedzę by stwierdzić fakt przerobienia dokumentów dotyczących pojazdów. Ponadto K. M. zeznawała konsekwentnie i spójnie przez cały tok postępowania karnego. Ponadto twierdzenia świadka o fakcie przerobienia dokumentów korelują z załączoną do akt dokumentacją oraz zatrzymanymi dowodami rzeczowymi.

W przypadku zeznań złożonych w toku postępowania przygotowawczego przez D. G. oraz P. K. w kwestii podpisania przez T. G. umowy kredytu oraz przedstawienia skutków niewywiązania się z warunków umowy, Sąd uznał je za zgodne z prawdą. Bowiem zeznania tych świadków są ze sobą zgodne i spójne, a także znajdują odzwierciedlenie w zebranych materiale dowodowym.

Odnośnie zeznań świadka G. G. co do okoliczności kupna przedmiotowego samochodu oraz późniejszego postępowania świadka, gdy dowiedział się, że właścicielem zakupionego samochodu jest bank, Sąd nie odmówił im atrybutu wiarygodności, z tego względu, że świadek ten został pośrednio dotknięty czynem oskarżonego, tym samym miał on interes w tym, by przedmiotową sprawę wyjaśnić.

Ponadto Sąd dał wiarę dokumentom złożonym do akt sprawy w toku postępowania, poświadczonym za zgodność z oryginałem przez pracownika Wydziału Komunikacji na mocy odpowiedniego upoważnienia, które potwierdzają użycie przez T. G. przerobionego dokumentu w postaci dowodu rejestracyjnego oraz karty pojazdu, a także

protokołowi oględzin rzeczy, dokumentom o osobie oskarżonego oraz jego przyszłości kryminalnej, bowiem zostały one sporządzone przez kompetentny organ w formie przewidzianej przez prawo i na podstawie przepisów prawa. Sąd przyznał również atrybut wiarygodności dokumentom, które wskazują prawo własności (...) Bank S.A. z siedzibą w K. do przedmiotowego samochodu, ponieważ bank jest instytucją zaufania publicznego, tym samym złożone w toku sprawy dokumenty zawierają treści, które są zgodne ze stanem faktycznym oraz obowiązującym prawem.

Ponadto do sprawy załączono inne dowody, które według Sądu są zgodne z prawdą, aczkolwiek nie wniosły one nic istotnego dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, w związku z czym Sąd pominął w tym miejscu ich głębszą analizę.

Powyższy stan faktyczny ustalony na podstawie ujawnionego na rozprawie główniej materiału dowodowego, wskazuje, iż oskarżony swoimi czynami wypełnił znamiona artykułu 270 § 1 k.k. oraz art. 284 § 1 k.k.

Zgodnie ze swoim brzemieniem art. 270 § 1 stypizuje czyn, który polega na podrabianiu lub przerabianiu dokumentu w celu użycia za autentyczny lub używaniu przerobionego lub podrobionego dokumentu jako autentycznego. Przy czym Kodeks karny wyjaśnia jedynie pojęcie dokumentu, którym zgodnie z treścią art. 115 § 14 jest każdy przedmiot lub inny zapisany nośnik informacji, z którym związane jest określone prawo, albo który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne. Należy więc stwierdzić, że dowód rejestracyjny oraz karta pojazdu jest dokumentem w myśl § 14 art. 115 k.k. Ponadto, biorąc pod uwagę powyższy stan faktyczny, nie budzi wątpliwości, że dowód rejestracyjny serii (...) oraz karta pojazdu serii (...) były dokumentami przerobionymi, ponieważ zawierały treść inną od autentycznej. Należy mieć przy tym na uwadze, że użycie dokumentu przerobionego lub podrobionego jako autentyczny będzie miało miejsce wtedy, gdy dana osoba przedstawi lub przedłoży taki dokument osobie prywatnej lub instytucji w związku z jego przeznaczeniem, w szczególności w celu wykazania innemu podmiotowi wynikającego z jego treści dowodu prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne. (por. T. Bojarski, A. Michalska-Warias, J. Piórkowska-Flieger, M. Szwarczyk, Kodeks karny. Komentarz, System Informacji Prawnej Lex czy też M. Mozgawa, M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks karny. Komentarz, System Informacji Prawnej Lex), co też miało miejsce w niniejszej sprawie. Bowiem oskarżony z pełną świadomością przedłożył przerobiony dowód rejestracyjny oraz kartę pojazdu firmie (...) S.C. w celu wykazania, że posiada wyłączne prawo własności do samochodu B. (...) o nr rej. (...), a tym, że ma podstawę do wzięcia pożyczki.

Ponadto, jak to wcześniej zostało stwierdzone, oskarżony swoim zachowaniem wypełnił także znamiona art. 284 § 1 k.k., który stanowi, że kto przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą lub prawo majątkowe, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. W judykaturze wskazuje się, że pod pojęciem przywłaszczenia należy rozumieć bezprawne rozporządzenie cudzą rzeczą, na co wskazuje zamiar sprawcy pozbawienia konkretnej osoby uprawnionej własności tej rzeczy, przez włączenie jej do swojego majątku i tym samym powiększenie swego stanu posiadania. Powyższy zamiar może się przedstawiać w formie bezprawnego zatrzymania cudzej rzeczy na własność lub przekazaniu jej na własność osobie trzeciej (wyrok SN z dnia 14 listopada 2014 r., sygn. akt IV KK 101/14, (...) Prawnej Lex nr 1567487). W świetle niniejszej sprawy nie ma wątpliwości co do tego, że właścicielem samochodu był (...) Bank S.A. na mocy umowy przewłaszczenia, która zrealizowała się w momencie wypowiedzenia umowy przez bank, w związku z zaprzestaniem terminowego spłacania kredytu przez oskarżonego i powstaniem z tego tytułu zaległości. Tym samym bank pismem z dnia 28 lipca 2009 roku wezwał oskarżonego do wydania bankowi kredytowanego samochodu, do którego pisma oskarżony się nie dostosował. Oskarżony nie dosyć, że nie wydał samochodu, to jeszcze korzystał z niego bezprawnie przez pięć lat, co prowadzi do wniosku, że oskarżony trwale włączył cudzy pojazd do własnego majątku z zamiarem pozbawienia (...) Bank S.A. własności samochodu. Co więcej, oskarżony, posługując się przerobionymi dokumentami, rozporządził mieniem w postaci samochodu B. (...), oddając go pod zastaw za udzieloną pożyczkę w wysokości 5000 zł, której również nie spłacił, co w konsekwencji doprowadziło do przejścia prawa własności na firmę (...) S.C.

Przechodząc w tym miejscu do kwestii wymiaru kary za przypisane oskarżonemu przestępstwo, Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary zawartymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. Według tych dyrektyw, Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które

ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Ponadto Sąd, wymierzając karę, uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Stosując powyższe dyrektywy do okoliczności niniejszej sprawy, a także biorąc pod uwagę, że za czyn zabroniony stypizowany w art. 270 k.k. ustawodawca przewiduje karę grzywny, karę ograniczenia wolności albo karę pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5, Sąd uznał, iż adekwatną karą do stopnia winy oskarżonego oraz do stopnia społecznej szkodliwości czynu, spełniającą wymogi prewencji ogólnej i indywidualnej, będzie kara 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżony w momencie wykonania zachowania o znamionach określonych w art. 270 k.k. był poczytalny oraz dojrzały intelektualno-emocjonalnie. Co więcej, oskarżony był wówczas pełni świadomy bezprawności swojego zachowania. Z tego względu przypisana oskarżonemu wina w czasie popełnienia czynu zabronionego nie ulega wątpliwości, tym bardziej, że nic nie wskazuje na to, by dopuścił się tego czynu zabronionego w warunkach anormalnej sytuacji motywacyjnej czy w okolicznościach uniemożliwiających przyjęcie bezprawności jego zachowania się.

Z całą pewnością stwierdzić należy, że usytuowanie w Kodeksie karnym art. 270 k.k., który sankcjonuje używanie przerobionego dokumentu jako autentycznego, wskazuje, że przedmiotem ochrony przepisu § 1 jest wiarygodność dokumentu. W świetle niniejszej sprawy, nie ulega kwestii, że wiarygodność dwóch dokumentów została przez oskarżonego podważona. Jednakże nie można zapomnieć, że wiarygodność dokumentu nie jest jedynym przedmiotem ochrony wyżej wymienionego przepisu. Przepis ten chroni także dobro, którym jest bezpieczeństwo obrotu prawnego. Należy mieć przecież na względzie, że przerabianie lub podrabianie dokumentów czy też ich używanie jako autentyczne prowadzi w konsekwencji do zakłócenia prawidłowego funkcjonowania obrotu prawnego. Wobec tego, Sąd ocenił społeczną szkodliwość niniejszego czynu zabronionego *in abstracto* jako znaczną.

Powyzszą ocenę Sądu można także odnieść do społecznej szkodliwości *in concreto*. Trzeba mieć bowiem na uwadze, że oskarżony, przedkładając przerobione dokumenty pracownikowi oraz dyrektorowi handlowemu firmy (...) S.C., wykorzystał ich zaufanie do siebie, powodując, że nabrali oni przeświadczenia o autentyczności zarówno dowodu rejestracyjnego, jak i karty pojazdu. Co więcej, użycie przerobionych dokumentów przez oskarżonego doprowadziło, o czym była mowa powyżej, do zakłócenia prawidłowego funkcjonowania obrotu prawnego, gdyż oskarżonemu nie tylko udało się rozporządzić cudzym mieniem na szkodę właściciela, to jeszcze skutki używania przez niego przerobionych dokumentów dosięgnęły osoby, która kupiła samochód, będąc przeświadczona, że nie jest obciążony prawem osób trzecich. Tym samym, zdaniem Sądu, oskarżony przyczynił się do utraty zaufania konkretnych osób fizycznych i prawnych do pewności i wiarygodności obrotu prawnego.

Kolejną okolicznością obciążającą, oprócz wysokiego stopnia winy oraz znacznej społecznej szkodliwości czynu jest to, że oskarżony popełnił ten czyn, będąc wcześniej skazany prawomocnymi wyrokami, najpierw wyrokiem A. F. (O.) w Niemczech z dnia 21 października 2009 r. o sygn. akt 233 Js 28846/09 4. 3 Cs 531/09 DE-PL (...) za współudział w nielegalnym zmniejszeniu kwoty podatku, a następnie wyrokiem Sądu Rejonowego w Świebodzinie Zamiejscowego VI Wydziału Karnego w S. z dnia 22 kwietnia 2013 r. o sygn. akt VI K 355/12 za przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. oraz usiłowanie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Jak widać, oskarżony stanowi przypadek osoby, która notorycznie i w dodatku z pełną świadomością lekceważy porządek prawny.

W tym miejscu stwierdzić należy, iż Sąd poza powyższymi okolicznościami obciążającymi, nie doszukał się okoliczności łagodzących, stąd taki wymiar kary, jak w pkt 1 wyroku Sądu Rejonowego w Wolsztynie z dnia 16 czerwca 2016 r. o sygnaturze akt II K 421/15.

Odnosząc się z kolei do popełnionego czynu zabronionego stypizowanego w art. 284 § 1 k.k., który zagrożony jest karą pozbawienia wolności do lat 3, Sąd jest przekonany, iż odpowiednią karą dla oskarżonego będzie kara 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że oskarżony w momencie popełnienia czynu zabronionego miał zachowaną pełną zdolność rozpoznania znaczenia tego czynu, a także zdolność kierowania swoim zachowaniem, tym samym był świadomy bezprawności swojego działania. Ponadto oskarżony dopuścił się powyższego czynu w warunkach normalnej sytuacji motywacyjnej. Tym samym nie zachodzą okoliczności, które wyłączałyby możliwość przypisania oskarżonemu winy lub umożliwiałyby przyjęcie bezprawności jego zachowania się.

Przechodząc w tym miejscu do oceny społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego, zdaniem Sądu, jest ona znaczna zarówno przy społecznej szkodliwości in abstracto, jak in concreto. Nie ulega kwestii, że działanie oskarżonego było wymierzone w prawo własności. O tym, że prawo własności jest najcenniejszym i zarazem najważniejszym prawem rzeczowym, świadczy ilość regulacji, które je chronią. Przy czym chodzi tu nie tylko o przepisy prawa karnego, lecz także przepisy prawa cywilnego, administracyjnego czy konstytucyjnego. Nie może być tak, że osoba prawna lub fizyczna zostaje pozbawiona tego prawa w sposób sprzeczny z obowiązującym porządkiem prawnym. Właściciel ma wszakże prawo korzystać z rzeczy zgodnie ze społeczno - gospodarczym przeznaczeniem swego prawa, z wyłączeniem innych osób, a także w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego. W świetle niniejszej sprawy (...) Bank S.A. został przez oskarżonego tego prawa pozbawiony. Co więcej, oskarżony przystępując do podpisania umowy kredytu oraz umowy przewłaszczenia, zdawał sobie sprawę z tego, że zaprzestanie płatności rat kredytu będzie się wiązało z koniecznością zwrotu ruchomości, a mimo to oskarżony nie tylko, że nie zwrócił pojazdu, to jeszcze rozporządził nim na szkodę wyżej wymienionego banku.

Przy wymiarze kary za powyższy czyn zabroniony popełniony przez oskarżonego, Sąd również wziął pod uwagę poprzednią karalność oskarżonego.

Niemniej jednak, obok wyżej omówionych okoliczności obciążających, Sąd uwzględnił także okoliczność łagodzącą, jaką jest przyznanie się oskarżonego do przywłaszczenia pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...). Aczkolwiek stwierdzić należy, że niestety okoliczności obciążające przeważają nad okolicznością łagodzącą, stąd taki wymiar kary, dlatego też Sąd wymierzył karę trzech miesięcy pozbawienia wolności.

Zgodnie z treścią art. 85 § 1 k.k., jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. W niniejszej sprawie oskarżony popełnił dwa przestępstwa, za które Sąd orzekł kary tego samego rodzaju, tj. kary pozbawienia wolności. Ponadto wyżej wymierzone kary pozbawienia wolności podlegają wykonaniu w całości, co stanowi podstawę orzeczenia kary łącznej w myśl § 2 art. 85 k.k. Tym samym Sąd, będąc do tego zobowiązany przez ustawę, połączył orzeczone kary pozbawienia wolności i orzekł wobec oskarżonego łączną karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności. Przy wymiarze kary łącznej, Sąd kierował się dyspozycją art. 86 § 1 k.k., według którego Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności. Przekładając treść przedmiotowego artykułu na niniejszą sprawę, Sąd mógł wymierzyć oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności w granicach od 4 miesięcy do 7 miesięcy. Tym samym, zdaniem Sądu odpowiednim wymiarem kary łącznej pozbawienia wolności, przy uwzględnieniu, że kara powinna spełniać swe cele w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej, jest pięć miesięcy pozbawienia wolności.

Mimo orzeczenia w stosunku do oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze nie przekraczającym roku, w świetle przeprowadzonego postępowania karnego, Sąd nie znalazł podstaw do przyjęcia, iż zachodzą jakiegokolwiek przesłanki do warunkowego zawieszenia jej wykonania. Należy bowiem przypomnieć, iż wyrokiem Sądu Rejonowego w Świebodzinie Zamiejscowego VI Wydziału Karnego w S. z dnia 22 kwietnia 2013 r. o sygn. akt VI K 355/12 Sąd zawiesił warunkowo wykonanie orzeczonej oskarżonemu kary jednego roku pozbawienia wolności na okres czterech lat próby. Natomiast oskarżony swoim zachowaniem, przy braku poszanowania prawa, naruszył porządek prawny w

okresie próby, a tym samym naruszył warunki warunkowego zawieszenia wykonania kary. W związku z tym, Sąd nie daje wiary, by oskarżony przy kolejnym warunkowym zawieszeniu wykonania kary, przestrzegał porządku prawnego.

Przechodząc, do kolejnego punktu uzasadnianego wyroku, w stanie niniejszej sprawy Sąd skorzystał z możliwości orzeczenia przypadku, którą daje art. 44 § 2 k.k. Zgodnie z tym przepisem, Sąd może orzec, a w wypadkach wskazanych w ustawie orzeka, przypadek przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa. Nie ulega bowiem kwestii, że dowód rejestracyjny serii (...) oraz karta pojazdu serii (...) służyły do popełnienia przestępstwa.

Sąd także w pkt 5 wyroku z dnia 16 czerwca 2016 roku o sygn. akt II K 421/15 orzekł, na podstawie art. 230 § 1 k.p.k., zwrot na rzecz (...) Bank S.A. z siedzibą w K. dowód rzeczowy w postaci samochodu marki B. (...) o nr rejestracyjnym (...). Art. 230 § 1 k.p.k. stanowi, że jeżeli zatrzymanie rzeczy lub przeszukanie nastąpiło bez uprzedniego polecenia sądu lub prokuratora, a w ciągu 7 dni od dnia dokonania czynności nie nastąpiło jej zatwierdzenie, należy niezwłocznie zwrócić zatrzymane rzeczy osobie uprawnionej, chyba że nastąpiło dobrowolne wydanie, a osoba ta nie złożyła wniosku o sporządzenie i doręczenie jej postanowienia sądu lub prokuratora o zatwierdzeniu zatrzymania. W świetle zebranego materiału dowodowego w sprawie, nie ulega kwestii, że G. G. wydał samochód marki B. (...) o nr rej. (...) dobrowolnie i nie złożył wniosku o sporządzenie i doręczenie mu postanowienia sądu lub prokuratora o zatwierdzeniu zatrzymania rzeczy dokonanego przez funkcjonariuszy Policji bez uprzedniego polecenia sądu lub prokuratora. W związku z czym, odpadła podstawa do niezwłocznego zwrócenia zatrzymanej rzeczy, a o jej zwrocie osobie uprawnionej Sąd orzekł w niniejszym uzasadnieniu.

W ostatnim punkcie wyroku z dnia 16 czerwca 2016 r. o sygn. akt II K 421/15 Sąd zasądził od skazanego koszty sądowe w wysokości 70 zł na rzecz Skarbu Państwa na podstawie art. 627 k.p.k. w związku z tym, że była to sprawa prowadzona z oskarżenia publicznego. Nadto Sąd zasądził od skazanego opłatę w wysokości 120 zł, ponieważ oskarżony został skazany na karę pozbawienia wolności w wymiarze 5 miesięcy i w związku z tym, jest obowiązany uiścić opłatę w tej wysokości, o czym stanowi art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.

SSR Grzegorz Jankowiak